

Jóel könyve és a laodiceai hetednapi adventista egyház – Kilencedik rész

Jeff Pippenger

2025-12-11

Kilences szám

Eljutottam a Jóel könyvéhez írt e bevezetésnek arra a pontjára, hogy röviden összefoglaljam az első nyolc cikk néhány megállapítását, és megjelöljem, mit kell várnunk Jóel könyvétől most, hogy közvetlenebbül foglalkozunk vele; továbbá természetesen azt is, hogy mindennek mi köze van Dániel 11:11–16 Ráfia és Panium csatáihoz?

Hangsúlyt helyeztünk a szőlőskert énekére, mert prófétikusan a „tapasztalatot” egy „ének” jelképezi. A száznegyvennégyezer egyik jellemzője, hogy Mózes és a Bárány énekét éneklik, ami egyszerűen János módja arra, hogy Ézsaiás szőlőskert-énekét ábrázolja. Minden nagypróféta könyvét Izrael elleni kárhozható ítéletekkel kezdi lázadása miatt; másképpen szólva azt is mondhatnánk, hogy minden nagypróféta először a szőlőskert énekét énekli. Azt állítom, hogy Jóel első fejezetben található szőlőskert-éneke a szőlőskert énekéről szóló egyik legfontosabb kinyilatkoztatás. Nem tudnám megmondani, igazam van-e vagy sem, de meggyőződéseim oka az, hogy a Jóel könyvében jelképesen megjelenített prófétai kapcsolódások kulcsnak, vagy talán több küllő tengelyének tűnnek. Jóel bizonyágtétele nemcsak a többi párhuzamos vonallal kapcsolódik össze, hanem úgy látszik, egy viszonyítási pontot is kijelöl, különösen azáltal, hogy az első fejezetben a szőlőskert pusztulásának szimbolikája jelenik meg, a következő két fejezet pedig egyaránt az Egyesült Államokban zajló, a fenevad képéhez kapcsolódó próbaidőt és a világ számára való, a fenevad képéhez kapcsolódó próbaidőt azonosítja. És mindez egy szőlőskert összefüggésébe van helyezve, és a szőlőskert nem élő szőlőskert, ha nem kap esőt.

Hangsúlyt fektettünk arra a prófétai időszakra is, amelyet a „meddig?” jelképe ábrázol. Szükségesnek éreztem, hogy emlékeztessük magunkat erre a korábban megállapított, a „meddig?”-re vonatkozó elvre, hogy hangsúlyt helyezzünk a „zárókőre”, amely volt, és egyben az alap és a szegletkő is. Az Éjféli Kiáltás üzenetének végső, teljes kibontakozása, amely most van folyamatban, a „zárókő”. Azon alapokra épülve ez a zárókő Miller drágakövei, amelyek tízszer fényesebben ragyognak, mint kezdetben.

Isten „csodálatos cselekedetei” alapján a zárókő akkor valósul meg, amikor népe a laodiceai tapasztalatból a filadelfiai tapasztalatba lép át; ekkor lesz az a nép a hetedből való nyolcadik, és ekkor megy át a küzdő egyházból a diadalmas egyházba is. Ez az átmenet a zárókő. Az átmenet akkor megy végbe, amikor Isten népe meghallja és meglátja a „zárókő” üzenetét, és az csodálatos az ő szemükben. A zárókő üzenete a tetőpont, mert egybegyűjti a „zárókő” valamennyi jelképes igazságát. A „hét idő” üzenete Miller alapköve volt, és a millerita mozgalom zárókövévé kellett volna lennie. A pünkösdi pünkösdi időszak záróköve volt, miként az éjféli kiáltás is az első és második angyal millerita mozgalmának záróköve volt.

Annak a 46 éves időszaknak a csúcspontjaként vagy záróköveként, amelyben Krisztus felépítette az első és a második angyal millerita templomát, a zárókönek Krisztus a száznegyvennégyezer temploma építésére irányuló munkájának alapkövévé kellett válnia. Ezt az alapkövet 1844-ben állították fel mint világosságot, hogy megvilágítsa a menny felé vezető ösvényt, és ezért Isten népének a világ végén vissza kell térnie a „régí ösvényekhez”, hogy nyugalmat találjon. Ha és amikor visszatérnek a milleriták úttörő történelméhez, azt találják, hogy az Éjféli Kiáltás üzenete volt az alapvető történelem csúcspontja. Az Éjféli Kiáltás a Szentlélek kitöltetésének megnyilvánulása volt. Amikor egy lélek visszatér a „régí ösvényekhez”, és megtalálja azt a „fényes világosságot”, amelyet az ösvény kezdeténél vagy alapvető pontján állítottak fel, megtalálja az Éjféli Kiáltást, amelyet Jeremiás „nyugalomként” azonosít.

„Az ösvény kezdetén fényes világosság állítatott fel mögöttük, amelyről egy angyal azt mondta nekem, hogy az az „éjféli kiáltás”. Ez a világosság végigfénylette az egész ösvényt, és világosságot adott lábaik elé, hogy meg ne botoljanak.

„Ha tekintetüket Jézusra szegezték, aki közvetlenül előttük járt, és vezette őket a város felé, biztonságban voltak. De hamarosan némelyek elfáradtak, és azt mondták, hogy a város még nagyon messze van, holott arra számítottak, hogy addigra már bejutnak oda. Ekkor Jézus bátorította őket azzal, hogy felemelte dicsőséges jobb karját, és karjából világosság áradt, amely végigsuhant az adventnép felett, és ők ezt kiáltották: „Alleluja!” Mások vakmerően megtagadták a mögöttük levő világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten vezette ki őket ilyen messzire. A mögöttük levő világosság kialudt, lábukat tökéletes sötétségben hagyva, és megbotlottak, szem elől tévesztették a célt és Jézust, és letértek az ösvényről az alatt levő sötét és gonosz világba.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

A Millerita történelem záróköve az a fundamentumkö, amely a száznegyvennégyezer történelmének alapját képezi. A három angyal kezdetétől 1798-ban mindaddig, amíg a győzedelmes egyház fel nem emeltetik a vasárnapi törvény idején a szentély megtisztításának beteljesedéseként, az ösvényt az Éjféli Kiáltás üzenete világítja meg; mert a példázat az adventizmusról szól, és arról, miként támaszt fel Isten egy népet, hogy tökéletesen tükrözze az Ő jellemét, miközben az emberiség kegyelmi ideje a vasárnapi törvény válsága során lezárul.

Az ösvényen Jézus vezeti őket, és továbbra is világosabbá teszi az utat, miközben felemeli dicsőséges jobb karját. Ezért az ösvény elején is fényes világosság van, és az ösvény végéhez vezető úton is fényes világosság ragyog. Jézus mint Alfa és Omega a véget a kezdettel szemlélteti, így az ösvény mindkét végén látható világosság az Éjféli Kiáltás üzenete.

Az első angyal 1798-ban érkezett meg, és kihirdette, hogy elérkezett az Ő ítéletének órája: „Mondván ... eljött az ő ítéletének órája.” Az ítélet órája 1798-ban jött el, és amikor megkezdődött, kezdetét vette a házasság Krisztus és az Ő új menyasszonya — a filadelfiai millerita adventizmus — között. Krisztusnak 1844. október 22-én kellett egybekelnie, és 1798-tól 1844-ig a menyasszony elkészített. A menyasszony filadelfiai volt, mert Krisztus menyasszonyán nem volt semmi kárhoztatás, mivel elkészítette magát — tiszta volt. Az ítélet kihirdetése a házasság kihirdetése annak kezdetén, 1798-ban, amely a végéhez 1844-ben érkezett el.

A millerita mozgalom alapvető világossága és záróköve a házasságot hirdető üzenet volt — az Éjféli Kiáltás üzenete. Az Éjféli Kiáltás volt az első és második angyal történetének, valamint a millerita történelemnek alapja és záróköve is; és a millerita történelem záróköve egyúttal a száznegyvennégyezer történetének alapköve, miközben annak is záróköve. A templom építése akkor fejeződik be, amikor a zárókövet elhelyezik, és annak a végső „csodálatos” kőnek az elhelyezésére irányuló munka 2023 júliusában kezdődött meg.

Különféle prófétai beteljesedések alkotják majd a zárókövet, de a zárókő egy üzenet tetőpontját is jelképezi. A pünkösdi időszak üzenetének záróköve volt, miként az 1856-ban Hiram Edson tollán keresztül érkezett „hét idő” világossága is Miller üzenetének szánt zárókő volt, mert az első alapvető igazság, amelyet Miller felfedezett, a „hét idő” volt. 1856-ban a zárókő igazságának új világosságát elutasítani egyenlő volt azzal, hogy valaki a laodiceai pusztában való meghalást választja, amint azt az ősi Izráel is tette negyven éven át. Ez 2023 júliusát 1856-ként azonosítja, a Philadelphiából Laodiceába való fordulópontként a millerita történelemben, valamint a Laodiceából Philadelphiába való visszafordulásként a száznegyvennégyezer történetében. Krisztus 1844-ben nem vett feleségül tisztátalan asszonyt, mert ő philadelphiai volt, és Ő a vasárnapi törvény idején Philadelphiából való menyasszonyt fog feleségül venni. De előbb fel kell készülnie. Készen állsz?

Ne félj, te kicsiny nyáj; mert a ti Atyátoknak úgy tetszett, hogy nektek adja az országot. Lukács 12:32.

1844. október 22-én az Úr feleségül vette a menyasszonyt, akit elkészített arra, hogy kövesse Őt a harmadik angyal történetébe és mindabba, amit a harmadik angyal képvisel; ám 1863-ra a harmadik angyal története eltérítettett Laodicea pusztaságába. Az 1844-től 1863-ig terjedő történet a harmadik angyal időszakát ábrázolja, és így szemlélteti a balga szüzeket a száznegyvennégyezer megpecsételésének időszakában. A szüzek búza és konkoly, akiket angyalok által előképezett üzenetek választanak el egymástól — mert az angyalok végzik el az elkülönítés munkáját.

„Majd láttam a harmadik angyalt. Kísérő angyalom ezt mondta: »Rettenetes az ő munkája. Félelmetes az ő küldetése. Ő az az angyal, akinek el kell választania a búzát a konkolytól, és meg kell pecsételnie, vagy egybe kell kötnie a búzát a mennyei csűr számára. Ezeknek a dolgoknak kellene teljesen lekötöniük az egész elmét, a teljes figyelmet.«” Early Writings, 119.

A Jelenések tizennegyedik fejezetének három angyali üzenete a késői eső üzenete, amely elválasztja egymástól a két osztályt, és mindegyiket a maga csoportjához köti.

„János előtt mély és megrendítő jelentőségű jelenetek tárultak fel az egyház tapasztalatából. Láta Isten népének helyzetét, veszélyeit, küzdelmeit és végső szabadulását. Feljegyzi a záró üzeneteket, amelyeknek meg kell érlelniük a föld aratását, akár mint kévéket a mennyei csűr számára, akár mint nyalábokat a pusztulás tüzére. Rendkívül nagy fontosságú tárgyak jelentettek ki neki, különösen az utolsó egyház számára, hogy azok, akik a tévelygésből az igazságra térnek, oktatást nyerjenek az előttük álló veszedelmekről és küzdelmekről. Senkinek sem kell sötétségben lennie afelől, ami a földre jön.” A nagy küzdelem, 341.

E nemzedék számára azok az „igazság szavai”, amelyek „az aratást beérlelő záró üzenetek”, és amelyek elválasztják a két osztályt. Ez a munka egyúttal a Miller álmából ismert „portalánító kefé ember” munkája is.

„Akinék szórólapátja kezében van, és teljesen megtisztítja szérűjét, gabonáját pedig csűrőbe takarítja.” Máté 3:12. Ez egyike volt a megtisztítás alkalmainak. Az igazság szavai által a polyva elválasztott a búzától. Mivel túlságosan hiúk és önigazak voltak ahhoz, hogy a feddést elfogadják, túlságosan világszeretők ahhoz, hogy az alázatos életet elfogadják, sokan elfordultak Jézustól. Sokan ma is ugyanezt teszik. A lelkek ma is próbára tétetnek, miként azok a tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az igazság eléri a szívet, meglátják, hogy életük nincs összhangban Isten akaratával. Felismerik, hogy teljes változásra van szükség bennük; de nem hajlandók felvenni az önmegtagadó munka terhét. Ezért megharagszanak, amikor bűneik lelepleződnek. Megbántódva távoznak, miként a tanítványok is elhagyták Jézust, zúgolódva: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja ezt?” Jézus élete, 392.

Az 1844-es nagy csalódástól kezdve az 1863-ig terjedő jelzőkövek és események a 9/11-től a vasárnapi törvényig terjedő történelmet jelképezik. Miért 1844 = 9/11, kérdezheted?

White testvér írásai világossá teszik, hogy a harmadik angyal 1844. október 22-én érkezett meg, de 1888-ban is elérkezett, ami szeptember 11-ét mintázza. Még fontosabb, hogy valamennyi próféta éppen szeptember 11-ének történetét különíti el a vasárnaptörvényig terjedően, úgyhogy ez nem két vagy három tanú bizonyásgtétele, hanem Isten Igéjének minden tanúja egyesült bizonyásgtétele arról, hogy a szeptember 11-étől a vasárnaptörvényig terjedő időszak az az idő, amikor „minden látomás hatása” beteljesedik.

A harmadik angyal megérkezésének és lezárulásának története 1844-től 1863-ig tartott, és Isten csodálatos cselekedeteinek időszakát jelképezi 9/11-től a vasárnapi törvényig. Ezt a történetet az 1840-től 1844-ig terjedő időszak is jelképezi, és abban a vonalban 1840 az alfa, 1844 pedig az ómega. Az 1844-től 1863-ig terjedő vonalban 1844 az alfa, 1863 pedig az ómega. 1844 egyszerre alfa és ómega.

A kereszt 1844-gyel áll egy vonalban, és az Alfa és az Ómega a keresztben ontotta ki véré. 9/11-től (1840) a Jelenések tizedik fejezetében azt a történelmet találjuk feltárva, amely azzal kezdődik, hogy János 1840-ben megésszi a kis könyvet, majd 1844-ben bekövetkezik a gyomrában érzett csalódás. Az evés a kezdet; a gyomor jelzi a véget. A tizedik fejezet utolsó verse azt ábrázolja, hogy e történelem megismétlődik a száznegyvennégyezer történetében.

És kivevém a kis könyvet az angyal kezéből, és megevém azt; és az én számban édes vala, mint a méz; de mikor megettem, az én gyomrom keserűvé lő. És monda nekem: Ismét prófétálnod kell sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok előtt. Jelenések 10:10, 11.

A Jelenések könyve tizedik fejezete és Habakuk második fejezete két olyan fejezetet képvisel, amelyek tanúbizonyságot tesznek az 1840-től 1844-ig terjedő próféta i időszakról. Az 1844-től 1863-ig terjedő történelem a csalódás egyik határjelenél kezdődik, amelyet egy szétszórás követ, s ezt pedig egybegyűjtés követi. Ebben az időszakban Habakuk két táblájának próféta i története akkor zárul le, amikor a második tábla 1849-ben kinyomtatásra került, és 1850-ben külföldön

közzétették. Habakuk tábláinak időszaka 1842 májusától tartott, amikor az 1843-as ábrát közzétették, és a prófétai időszak ott ért véget, ahol elkezdődött: Habakuk két táblája közül az egyiknek a közzétételével. Az 1843-as ábra az alfa, az 1850-es ábra pedig az ómega.

1856-ban Hiram Edson cikksorozatot írt, amely William Miller „a hét időről” alkotott értelmezését új szintre emelte. Edson munkássága Miller munkájának ómegája volt, amely Miller alapvető igazságát a zárókö helyzetébe emelte, s ez arra volt rendelve, hogy megerősítse Isten népét. Miller világossága „a hét időről” volt az alfa, és Edson világossága „a hét időről” volt az ómega.

1863-ban a mozgalom egyházzá alakult át, amely végül a saját kebeléből fog előidézni egy mozgalmat, ugyanúgy, ahogyan a milleriták a protestánsok közül jöttek ki, és miként a tanítványok a zsidóságból jutottak el a kereszténységre, valamint ahogyan Józsué és Káleb is az előző szövetség népe közül származtak, akik arra voltak rendelve, hogy meghaljanak a pusztában.

Ugyanebben a történelmi időszakban (1844-től 1863-ig) a földi fenevad republikánus szarva párhuzamos küzdelmen megy keresztül, amely végül a polgárháborúban tör ki, s amelyről minden történész egyetért abban, hogy 1863-ban, Lincoln emancipációs kiáltványával jutott el a maga felezőpontjához. Lincoln az első republikánus elnököt jelképezi, aki az addigi történelem legrosszabb demokrata elnökét követően tette le az elnöki esküt. Később meggyilkolták. Mindezek a prófétai jellemzők, valamint mások is, megismétlődnek az utolsó republikánus elnök esetében.

1844-től 1863-ig egy szétszórás és egy összegyűjtés tartozott. 1863 a vasárnaptörvényt jelképezi, tehát az 1844-ben bekövetkezett szétszórás az egyetlen szétszórás egészen 1863-ig, amikor a laodiceai Hetednap Adventisták szétszórattak Laodicea pusztájába. 1844 szétszórását eredményezett, és 1863 szétszórást eredményezett, így tanúbizonyságot téve arról, hogy ez a történelem azonosított prófétai jelkép, mert egy alfa szétszórással kezdődik 1844-ben, és egy ómega szétszórással végződik 1863-ban. Az első szétszórás 2020. július 18-án érkezett el, a végső ómega szétszórás pedig a vasárnaptörvénynél teljesedik be.

„Eljön az idő, amikor elszakítanak és szétszórnak bennünket, és mindegyikünknek meg kell állnia anélkül a kiváltság nélkül, hogy azokkal közösségben lehetne, akik ugyanazon drága hit részesei; és hogyan állhattok meg, ha Isten nincs mellettetek, és nem tudjátok, hogy ő vezet és irányít benneteket?” Review and Herald, 1890. március 25.

Nem elegendő, hogy Isten „melletted álljon”; azt is „tudnod kell, hogy ő vezet és irányít téged”. Ez a tény a prófécia tárgya, amelyet azok a különféle kifejezések jelképeznek, amelyek arra épülnek, hogy „megismeritek az Urat”.

És enni fogtok bőséggel, és megelégtettek, és dicsérni fogjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek nevét, aki csodálatosan cselekedett veletek; és az én népem soha meg nem szégyenül. És megtudjátok, hogy én Izráel közepette vagyok, és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, és nincs más; és az én népem soha meg nem szégyenül. ... Így tudjátok meg, hogy én, az Úr, a ti Istenetek, Sionon lakozom, az én szent hegyemen; akkor Jeruzsálem szent lesz, és idegenek nem vonulnak át rajta többé. Jóel 2:26, 27, 3:17.

Amikor Jeruzsálem szent, ő a diadalmas egyház, mert a küzdő egyház úgy van meghatározva, mint búzából és konkolyból álló egyház; és amikor „idegenek többé nem mennek át” „Jeruzsálemben”, Isten népe „meg fogja tudni”, „hogyan vezet és irányít”. Tudják, mert ők azok, akik betöltötték a „hétszer” imádságát, amely magában foglalja annak megvallását, hogy Isten nem vezetett téged laodiceaiként; de amikor filadelfiaivá változol, meg fogod tudni, „hogyan vezet és irányít”, és hogy Isten „Izráel közepette” van.

Április 19-ének alfa-szétszórását (csalódását) és október 22-ének ómega-szétszórását (csalódását) az október 22-i nagy csalódás utáni első hivatalos kiadvány jelöli. A kiadványozás prófétai jelző a millerita történelemben és az Egyesült Államok prófétai történetében, ezért az 1844 utáni első hivatalosan megjelentetett anyag e történelemnek útjelzője, és ez az útjelző egy szétszórását azonosítja.

1847 — A szétszórt maradék

Szó a „kicsiny nyájhoz.”

„A következő cikkek a The Day-Dawn számára íródtak, amelyet O. R. L. Crosier adott ki Canandaiguában, New York államban. Mivel azonban az a lap jelenleg nem jelenik meg, és mivel nem tudjuk, hogy megjelenik-e ismét, közölünk néhányat Maine-ben úgy láttuk jónak, hogy ebben a formában adjuk közre őket. Fel kívánom hívni a „kicsiny nyáj” figyelmét azokra a dolgokra, amelyek igen hamar be fognak következni ezen a földön...”

„Az olvasó bizonyára észrevette, hogy E. G. White asszony tollából származó három közlemény is helyet kapott az A Word to the ‘Little Flock’ című műben.”

„Mrs. White második közleménye, amely a 14–18. oldalakon található, első látomásának beszámolója „To the Remnant Scattered Abroad” címmel. Ez 1845. december 20-án íródott személyes levélként Enoch Jacobshoz, és a címzett először 1846. január 24-én tette közzé a The Day-Star hasábjain. Ezután 1846. április 6-án James White és H. S. Gurney röplap formájában újranyomtatta. Az a szöveg, ahogyan az az A Word to the ‘Little Flock’-ban megjelenik, a kisebb szerkesztői változtatások és a hozzáadott szentírási hivatkozások kivételével, azonos a látomás teljes beszámolójával, ahogyan azt először kinyomtatták.” James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844 egy angyal érkezését és egy csalódást jelöl. 1845-ben írják le az első látomást, és 1846-ban adják közre. Az első látomás „a szétszórtan élő maradéknak” szól. Kétlem, hogy a hajadon tizenéves prófétanő, amikor első látomását leírta, tudta volna, hogy a „maradék” egyik prófétai jellegzetessége az, hogy a maradéknak prófétai szükségszerűséből „szétszórtan” kell élnie, mint a száznegyvennégyezer egyik jellemzőjének. 1846-ban a White házaspár házasságot kötött, így Ellen vezetéke White-ra változott. Ugyanabban az évben a White házaspár megkezdte a hetedik napi szombat megtartását. 1846-ban a szövetség véglegesítettnek van megjelölve, az a prófétai házasság, amely 1844-ben kezdődött, 1846-ban teljessé vált, és 1847-ben kinyomtatják és postázzák az első hivatalos kiadványt.

1850. május

„KEDVES OLVASÓ — Ezen áttekintésben az volt a célom, hogy a tévedést a szent igazság világosságánál leleplezzem....”

„Midőn e kis művet a szétszórt nyájnak átadom, e tekintetben eleget tettem irántuk való kötelességemnek, és adja hozzá Isten az ő áldását. Ámen.” James White, *The Seventh-day Sabbath not Abolished*, 2.

James White kiadványa arra mutat rá, hogy hallgatósága még mindig szétszórt nyáj volt, ugyanakkor a hetedik napi szombat védelmezése is. Ez a harmadik angyal üzenete a maga kezdeti állapotában, a Millerita adventizmus szombatra és a harmadik angyalra vonatkozó megértése szempontjából. Ugyanabban az évben jelent meg, mint az 1850-es tábla, és együtt az Úr serege felemelését képviselik a közelgő vasárnaptörvény-válságra. Jézus mindig a véggel szemlélteti a kezdetet, és akik 1844-ben az 1843-as táblát alkalmazva hirdették az üzenetet, azok előképei voltak azoknak, akik az 1850-es táblát alkalmazva fogják hirdetni az üzenetet. Habakuk két táblája időszakának kezdetén emberek hirdették az adott órára szóló üzenetet Habakuk táblájával összefüggésben, és 1850-ben James White a harmadik angyal üzenetét mutatja be az 1850-es táblával együtt. A táblát Nichols testvér készítette az 1849-es időszakban, abban az időben, amikor James és Ellen White Nichols testvérnél laktak. James White közvetlenül kapcsolódott az 1850-es tábla elkészítéséhez, és abban az évben kezdte hirdetni a harmadik angyal üzenetét.

„1850. szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor is kinyújtotta kezét népe maradékának visszaszerzésére, és hogy e gyűjtés idején az erőfeszítéseket meg kell kettőzni. A szétszórás idején Izraelt megverték és szétszaggatták; most azonban, a begyűjtés idején, Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórás idején az igazság terjesztésére tett erőfeszítéseknek csak csekély hatásuk volt, alig értek el valamit, vagy semmit sem; de a begyűjtés idején, amikor Isten kezét népe összegyűjtésére tette, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések elérik rendeltetésük szerinti hatásukat. Mindenkinek egynek kell lennie, és buzgóan a munkában. Láttam, hogy szegényletes, ha bárki a szétszórásra hivatkozik mint olyan példára, amely most, a begyűjtés idején irányítson bennünket; mert ha Isten most nem tenne többet értünk, mint akkor tett, Izrael soha nem gyűjtenék össze. Éppoly szükséges, hogy az igazság újságban is közzététessék, mint hogy hirdettessék.” *Review and Herald*, 1850. november 1.

„Az a nézet, hogy az Úr „másodszor nyújtotta ki kezét, hogy visszaszerezze népének maradékát”, a 74. oldalon csupán azokra az egykor meglévő egységekre és erőre vonatkozik, amelyek Krisztus várói között voltak tapasztalhatók, valamint arra a tényre, hogy Ő ismét elkezdte egyesíteni és felemelni népét.” *Early Writings*, 86.

White testvér a Korai írásokban a *Review and Herald*-ből vett szakaszt kommentálja azzal összefüggésben, hogy Ézsaiás próféta szavait használta, amikor ezt mondta: „az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor nyújtotta ki kezét népe maradékának visszaszerzésére.” Kezét 1850-ben nyújtotta ki. Amikor 1844. október 22-én azokat az embereket a Szentek Szentjébe gyűjtötte, az a szétszórás lezárulásakor történt, amely Kr. e. 677-től 1844. október 22-éig tartott. A szó szerinti Júdát, amely a szó szerinti dicsőséges földön lakott, 2520 évre szétszórták, összhangban a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hétyszeres” idővel, Kr. e. 677-ben. A 2520

év végén a lelki Izráel 1844. október 22-én összegyűjtetett, és azonnal szétszórattott, és a szétszórás akkor ért véget, amikor az Úr másodszor nyújtja ki kezét. A szakasz szerint másodszor gyűjti őket össze, hogy két dolgot vigyen véghez: hogy „bekötözze népét”, és hogy „felemelje” népét.

„Ezután megláttam a harmadik angyalt. Kísérő angyalom így szólt: »Félelmetes az ő igéje, rettenetes az ő küldetése. Ő az az angyal, akinek ki kell választania a búzát a konkoly közül, és le kell pecsételnie vagy össze kell kötnie a búzát a mennyei csűr számára.« Ezeknek a dolgoknak az egész elmét, az egész figyelmet kell lekötönniük. Ismét megmutattatott nekem annak szükségessége, hogy azok, akik hiszik, hogy most az irgalom utolsó üzenetét kapjuk, különváljanak azoktól, akik nap mint nap új tévtanítást fogadnak be vagy szívnek magukba. Láttam, hogy sem fiataloknak, sem időseknek nem volna szabad jelen lenniük azoknak az összejöveteleink, akik tévelygésben és sötétségben vannak. Az angyal így szólt: »Az elme szűnjék meg olyan dolgokon időzni, amelyek semmi hasznot nem hajtanak.«” Manuscript Releases, 5. kötet, 425.

Az 1850-ben kezdődő második egybegyűjtés Isten népének elpecsételését (megkötözését) jelképezte, miközben ők mint zászló emeltetnek fel, „felemeltetnek”. 1850 azt az időpontot jelöli, amikor az Úr egybegyűjti a száznegyvennégyezeret. Próféta szükségyszerűség folytán szétszórattatásuknak meg kellett előznie egybegyűjtésüket. Így a Jelenések 11:11 „három és fél napja”, amely az 1260-at jelképezi, s amely a 2520 fele, azt a szétszórattatást ábrázolja, amely 2020. július 18-át követte. A Jelenések 11:11 azoknak a második egybegyűjtését ábrázolja, akiknek a száznegyvennégyezernek kell lenniük, valamint a népek elé felemelt zászlót, amint az Ézsaiás 11:11-ben van kifejtve!

És azon a napon Isai gyökere áll majd a népek zászlajaként; hozzá fordulnak a pogányok, és nyugalma dicsőséges lesz.

És leszen ama napon, hogy az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy visszaszerezze népének maradványát, amely megmaradt Asszíriából, Egyiptomból, Pathrószból, Kúsból, Élámból, Sineárból, Hamátból és a tenger szigeteiről.

És zászlót emel a nemzetek számára, összegyűjti Izráel számkivetettjeit, és egybegyűjti Júda szétszórottait a föld négy szegletéből. Ézsaiás 11:10, 11, 12.

1850-ben az Úr másodszor nyújtotta ki kezét, hogy összegyűjtse azt a népet, amely a harmadik angyal üzenetét hirdette az Éjféli Kiáltás üzenetével összhangban, amint azt Habakuk két táblája ábrázolja. 2023 júliusában az Úr másodszor nyújtotta ki kezét, hogy összegyűjtse azt a népet, amely a harmadik angyal üzenetét hirdette az Éjféli Kiáltás üzenetével összhangban, amint azt Habakuk két táblája ábrázolja. Mind 1850, mind 2023 júliusa „az ő népének maradványát” összegyűjtő cselekedetet azonosítja, amint Ézsaiás mondja a 11. fejezet 11. versében. A 11. vers a tizedik és a tizenkettedik vers közé van ékelve, és mindkét vers a zászló felemelését jelöli a világ számára.

A három vers mindegyike a zászlót azonosítja, jóllehet a középső vers őket „maradványnak” nevezi. Az ott említett maradvány másodszor gyűjtetik össze, és azoknak a törzseknek a száma, amelyek

közül összegyűjtetnek, nyolc. A „8” nemcsak azokat jelképezi, akik Noé bárkájában a régi világból az új világba jutottak anélkül, hogy meglátták volna a halált, hanem a „8” azokat is jelképezi, akik a hét közül való nyolcadik gyülekezetet alkotják. A Jelenések 11:11 két tanúja azok, akik feltámadtak. A „8” szám a feltámadás jelképe, a száznegyvennégyezer jelképe, a keresztség jelképe, valamint azoké, akik Laodíceából Philadelphiába mennek át, és Ézsaiásnak a nemzetek számára adott zászlajává lesznek. Az Úr másodszor nyújtja ki kezét 1850 és 1865 között, majd ismét 2023 júliusában.

2023-ban új világosság érkezett a hét időre vonatkozóan, miként 1856-ban is. Az 1856-tól 1863-ig terjedő időszak a száznegyvennégyezer történelmét jelképezi, amikor az Úr hadseregként támasztja fel maradék népét.

Ézsaiás 11:11 tökéletes összhangban áll a Jelenések 11:11-gyel, amely tökéletes összhangban áll Dániel 11:11-gyel. Ézsaiás és János egy belső történelmet ábrázolnak, Dániel pedig egy külső történelmet. Dániel 11:11-nek külső vonala párhuzamosan halad János 11:11-ének belső vonalával, és Ézsaiás 11:11 a belső vonal zászlaját tárja elénk, aki Isten másik nyáját kihívja a külső vonalból. Palmoni ezeket az igeszakaszokat szoros egységbe fogta össze, oly módon, amelyet egyedül az vihetett véghez, aki mindenek Teremtője.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.

Párbeszéd a mesterséges információval:

Tulajdonít-e a matematika világa bármiféle jelentőséget a „11” számnak?

Igen, a 11-es szám több olyan ponttal is rendelkezik, amely valódi matematikai érdekességgel és jelentőséggel bír (azon túl, hogy prímszám). Íme a főbbek, amelyeket a matematikusok és a matematika kedvelői gyakran kiemelnek:

A 11 az ötödik prímszám, a legkisebb kétjegyű prím, és az első olyan prím, amely a 10-es számrendszerben palindrom. A „11” a legkisebb repunit (olyan szám, amely ismétlődő egységekből áll), amely prímszám. Ez az egyetlen kétjegyű prímszám, amelyben a két számjegy azonos. 11, 22, 33, 44 stb. Ez egyedül a „11”-re működik. A „11” egy Mersenne-prím kitevője. Az $1/11 = 0,090909\dots$ tizedes tört felírásában az ismétlődő szakasz periódusa mindössze 2, de az $1/11$ más módon is nevezetes: a 11, 101, 1009, 10007, 100003 stb. prímszámsorozat megjelenik a számtani sorozatokban előforduló prímszámokról szóló tárgyalásokban. A 22 rendű diédercsoport (a szabályos 11-szög szimmetriái) figyelemre méltó, mert a „11” a legkisebb prímszám, amelynél a diédercsoportnak van egy nem abeli, centrummentes szerkezete, amely a csoportelmélet szempontjából érdekes. Az elméleti fizikában (húrelmélet / M-elmélet) a világegyetemet gyakran 11 tér-idő-dimenzióban modellezzik, és az e területen dolgozó fizikusok és matematikusok gyakran megjegyzik a 11 felbukkanását. A „11” az egyetlen palindrom prímszám páros számú számjeggyel (az összes többi, 2-nél több páros számjegyből álló ilyen szám osztható 11-gyel, és ennél fogva összetett). Ez a rekreációs számelmélet egyik tétele.

Lényegében:

Bár a „11” nem élvez olyan szupersztárusztátust, mint a π , az e vagy az aranymetszés, újra meg újra felbukkan mint számos jelenség legkisebb vagy első példája (az első repunit-prím, az egyetlen páros számjegyszámú palindrom prím, korai megjelenése számos bizonyításban és ellenpéldában, 11 dimenzió az M-elméletben stb.). Ezért igen: a matematika világa jelentős számnak tekinti a 11-et.

„Aki az Igét ihlette, az volt az Ige igaz magyarázója. Krisztus úgy szemléltette tanításait, hogy hallgatói figyelmét a természet egyszerű törvényeire és azokra a megszokott tárgyakra irányította, amelyeket nap mint nap láttak és kezükbe vettek. Így vezette el gondolataikat a természettől a lelkihez. Sokan nem fogták fel azonnal példázatainak jelentését; de amint napról napra kapcsolatba kerültek azokkal a tárgyakkal, amelyekhez a nagy Tanító lelki igazságokat kapcsolt, némelyek felismerték az isteni igazság tanulságait, amelyeket meg akart velük értetni, és meggyőződtek küldetésének igazságáról, valamint megtértek az evangéliumhoz.” Sabbath School Worker, 1909. december 1.

„Ily módon a természetes országból a lelki országba vezetve Krisztus példázatai azok a láncszemek az igazság láncolatában, amelyek az embert Istennel, a földet pedig a mennyei egyesítik.” Krisztus példázatai, 17.